

MANS MANTOJUMS

Mēs ienākam šajā pasaulē ar mantojumu – tas ietekmē ne tikai mūsu, bet arī mūsu apkārtējo cilvēku dzīvi un visas nākamās paaudzes, kas nāks aiz mums. Mantojums var būt kā liela svētība (mūsu senču lūgšanas un dievbijīgā dzīve) un lāsts (bezdievība, kalpošana elkiem). Lāsts joprojām mums neļauj dzīvot brīvībā un apziņā, ka esam milētas, skaistas un vērtīgas.

- 1) Manas ģimenes dzimtas koks.** Manas ģimenes dzimtas kokā var būt aplēpta atbilde manām šodienas problēmām – nepiedošana, naidis, mīlestības trūkums, neuzticība laulībā, okultisms, atkarības, nāve (slepkavības, pašnāvības, neuzveicamas slimības, spontāni aborti, arī miršana karā vai izsūtījumā). Tas, kam ticēja mani senči – ko pielūdza, kam kalpoja, tas ir nozīmīgi, jo tās ir saknes, no kurām esmu izaugusi, tā ir augsne, kurā saknes ņēmušas spēku. Vai manas saknes augušas Dieva apsolījumos, Viņa piedošanā, Viņa dziedināšanā?
- 2) Būšana mātes miesās.** Mani negribēja kāds no vecākiem (vai pat abi), es biju par šķērsli vecāku vai citu radnieku nodomiem, biju ļoti slima, no manis vēlējās atbrīvoties, es biju tuvu nāvei. Mani vēlējās nogalināt ar aborta palīdzību, man, mātes miesās esot, veltīja daudz jaunu domu un vārdu utt. Iespējams, ka sāpes par kādām situācijām nesenā pagātnē vai šodien, ir sāpes, kurās neapzinoties dzīvoju jau mātes miesās esot. Vai Dievs nav mans Radītājs, manis izveidotājs? Vai Dievs mani neizredzēja būt šajā pasaulē? Vai Viņa domas nav labas, dzīvību nesošas?
- 3) Mana bērnība.** Es uzaugu bez vecākiem (vai kāda no viņiem), mani vecāki strīdējās, es piedzīvoju, ka vecāki šķiras, manā ģimenē bija dažādas atkarības, es piedzīvoju vienaldzību un vientulību, vardarbība (emocionāla, fiziska, seksuāla) bija mana ikdiena, es piedzīvoju lielas traģēdijas, es atceros daudzus sodus, es vienmēr tiku salīdzināta ar citiem. Vai manā bērnībā piedzīvotās situācijas bija tās, kuras man tik ļoti iemācīja neuzticēties, baidīties, kaunēties un vienmēr censties nopelnīt to, ka mani mīl?

4) **Pusaudža vecums, jaunība** līdz šim brīdim. Es meklēju savu vietu vienaudžu vidū – vēlos iederēties. Es meklēju varoņus vecākos, skolotājos, draugos, pretējā dzimumā, arī publiskās figūrās, pat izdomātās – filmās, grāmatās. Es vēlējos būt varonīga savās cīņās ar pagātni, nedrošībā izdzīvojot šodienu, un savās iecerēs nākotnei. Piedzīvojot melus, nodevību, vientulību, arī es pati iemācījos melot, nodot un aizskart – lai otram sāp. Vai es arī šodien meklēju varoņus? Vai esmu piedevusi to, kā man cilvēki ir likuši justies? Un vai ievainojumi, ko sevī nesu, nav manai sirdij likuši joprojām nicināt cilvēkus un neticēt dziedināšanai?

KĀDA IR LĪDZ ŠIM AR MUMS NOTIKUŠĀ IETEKME?

Atraidījums. Cilvēki, no kuriem sagaidām mīlestību, kuriem uzticamies, mūs atraida. Lielākās un dziļākās sāpes, kuras piedzīvoja arī Jēzus (ne tikai atraidījumu kā aizliegšanu, nevēlēšanos pazīt, bet absolūtu atraidījumu no tuvākā). Jēzus sāpju pilnākie vārdi pie krusta bija teikti aramiešu valodā, teikti no sirds dziļumiem dzimtajā valodā. Jēzus teica: „Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc (pat) Tu esi mani atstājis?” Pārfrāzējot – „Tēvs, kāpēc Man vairs nav vietas Tavā dzīvē, Tavā šodienā, Tavā stāstā, Tavā ģimenē, Tavā klātbūtnē?” Tās ir vislielākās sāpes, kādas kādam var būt – piedzīvot, ka pat Dievs ir atstūmis un pametis. Sātans to mums joprojām iestāsta. Bet Dievs pieņem mūs, lai cik zemu mēs būtu kritušas, lai cik nespēcīgas atzīt savu grēku. Viņa pilnīgajai un mīlošajai sirdij nav šķēršļu, vien spēja ietvert mūs visā mīlestības garumā, platumā, augstumā un dziļumā. Un mīlēt!

„Es neesmu vērtīga!” Es ESMU sliktāka kā citi un es JŪTOS sliktāk kā pārējie! Es par sevi domāju sliktu, es pret sevi iztuos kā pret sliktu. Skolotāju, vecāku un skolasbiedru mums pateiktais joprojām liek ticēt, ka neesam vērtīgas, ka neesam skaistas. Mēs sākam sevi žēlot un, apzinoties, ka tas nepalīdz, uzrodas iemesli tam, ka vēlamies pasauli atbrīvot no mums. Šķiet, ka nekas nenotiks, ja manis nebūs – ar tabletēm, augstumu, tas jau ir pašnāvības interpretācijas jautājums. Bet Dievs mūs radīja Sev! Pēc Savas līdzības. SEV. Dzīvošanai Viņam uz mūžīgiem laikiem – tik vērtīgas esam!

Vienmēr apsūdzētā! Varbūt, ka esam uzaugušas baznīcā, bet pārlietu stingrā audzināšana, līderi (vecāki, skolotāji, vadītāji, mācītāji) Dievu ir ielikuši lielā uzrauga un sodītāja vietā, kas mūs vienmēr vēro un pie katras nepareizas rīcības smagi apsūdz. Un mums ir sajūta, ka nav piedošanas un apžēlošanas. Mēs vairs nemēģinām mainīties un lūgt piedošanu, jo esam pieņēmušas statusu „apsūdzētā”. BET Dievs mūs vienmēr **pieņem**, Viņam mēs esam

